

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoPr/9/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512210781
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:7512210781.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľa U. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. XXX, H., právne zastúpeného JUDr. Jozefom Urbánkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Mlynárska 19, Košice, proti odporcovi Garant s. r. o., so sídlom Na Troskách 12, Banská Bystrica, IČO: 36 047 000, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Eva Segečová, s. r. o., so sídlom Skuteckého 26, Banská Bystrica, IČO: 47 236 817, v konaní o náhradu mzdy a odstupné, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/6/2013-204 zo dňa 22. 09. 2015,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 107,66 Eur na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Eva Segečová, s. r. o., v mene ktorej koná JUDr. Eva Segečová, advokátka, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorý sa voči odporcovi domáhal náhrady mzdy a odstupného. Žiadal, aby odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť mu z titulu prekážok v práci na strane odporcu náhradu mzdy za mesiac marec 2012 vo výške 458,66 Eur s 9 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 05. 2012 do zaplataenia, náhradu mzdy za mesiac apríl 2012 vo výške 392,60 Eur s 9 % úrokom z omeškania od 01. 06. 2012 do zaplataenia z tejto sumy, ako aj odstupné vo výške 785,20 Eur s 9 % úrokom z omeškania od 01. 06. 2012 až do zaplataenia spolu s trovami konania.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný. V konaní nebolo sporné, že odporca dal navrhovateľovi výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 12. 04. 2012, ktorý vznikol pracovnou zmluvou zo dňa 01. 05. 2009 v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu rozhodnutia odporcu zo dňa 03. 02. 2012 o znížení stavu zamestnancov z dôvodu organizačných zmien. Taktiež nebolo sporné, že výpoveď bola navrhovateľovi riadne doručená dňa 17. 04. 2012 o čom bola predložená doručienka na č. l. 55 spisu. Výpovedná doba tak začala navrhovateľovi plynúť dňa

01. 05. 2012 a uplynula dňa 30. 06. 2012. Navrhovateľ nepodal návrh o určenie neplatnosti predmetnej výpovede, ani sa nedomáhal v súdnom konaní určenia, že pracovný pomer skončil dohodou a nie uplynutím výpovednej doby. Vzhľadom na uvedené mal okresný súd za to, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu skončil výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dňom 30. 06. 2012.

Navrhovateľ sa v konaní domáhal vyplataenia odstupného, keďže mal za to, že pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 30. 04. 2012 a listom zo dňa 19. 04. 2012, ktorý ako uviedol, odoslal dňa 20. 04. 2012

prostredníctvom pošty, žiadal o skončenie pracovného pomeru dohodou podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce ku dňu 30. 04. 2012. Predmetný list bol však odporcovi ako zamestnávateľovi doručený dňa 09. 05. 2012, teda už počas plynutia výpovednej doby a navrhovateľ nepožiadaval zamestnávateľa o skončenie pracovného pomeru dohodou pred začatím jej plynutia a zároveň v konaní nepreukázal, pokiaľ zásielku doručoval poštou a nie priamo na pracovisku, že odporca svojim konaním alebo opomenutím zmaril jej doručenie. Z dôvodu, že pracovný pomer skončil uplynutím výpovednej doby z dôvodu, že navrhovateľ včas nepožiadaval o skončenie pracovného pomeru dohodou, neprislúcha preto navrhovateľovi nárok v zmysle daného zákonného ust. § 76 ods. 2 Zákonníka práce na vyplatenie odstupného. Ako už bolo uvedené vyššie, okresný súd poukázal na to, že pracovný pomer neskončil dňom 30. 04. 2012 dohodou, preto súd v tomto konaní nemôže nahrádzať dokazovanie ku skutočnosti skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že takýto návrh podaný nebol. Z dôvodu skončenia pracovného pomeru výpoveďou ku dňu 30. 06. 2012 a nesplnenia podmienky § 76 ods. 2 Zákonníka práce, preto navrhovateľovi nevznikol nárok na odstupné. Bolo preto potom podľa okresného súdu irelevantné, kedy navrhovateľ doručoval návrh na dohodu a kedy tento návrh odporca prevzal.

Ak sa ďalej navrhovateľ domáhal nároku a to náhrady mzdy s poukazom na § 143 a v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce z dôvodu, že nemohol vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ani v tomto rozsahu okresný súd nepovažoval nárok za dôvodný. Konštatoval, že z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom v bode 3 pracovnej zmluvy bolo určené miesto výkonu práce, resp. bolo miesto výkonu práce dohodnuté, že zamestnanec berie na vedomie, že zamestnávateľ je oprávnený vyslať ho na pracovnú cestu mimo miesta výkonu práce podľa § 57 Zákonníka práce, nakoľko táto skutočnosť vyplýva z povahy dohodnutého druhu práce. Z predložených listinných dôkazov zo strany odporcu, a to mesačných pracovných výkazov za mesiac marec a apríl 2012, okresný súd zistil, že navrhovateľ mal naplánovaných v mesiaci marec 13 pracovných zmien a v mesiaci apríl 12 pracovných zmien. Podľa predložených listín v marci 2012 neodpracoval žiadnu pracovnú zmenu napriek tomu, že bol vyzývaný na nástup do práce v mieste určenom v pracovnej zmluve alebo v mieste, kde prácu vykonával, pokiaľ sa poukázalo na to, že prácu v A. nikdy počas trvania pracovnej zmluvy nevykonával. Taktiež v mesiaci apríl odpracoval iba dve zmeny, čerpal dovolenku a za odpracované dni mu bola vyplatená riadna mzda tak, ako vyplýva z predloženého mzdového listu za rok 2012. Navrhovateľ napriek tomu, že bol vyzývaný na nástup do práce, i keď v mesiaci marec a apríl 2012 už boli vykonávané organizačné zmeny, a pokiaľ z obsahu listín, na ktoré poukázal, vyplýva, že mohol byť vyslaný na pracovnú cestu, tejto sa nezúčastnil, ani nenastúpil do práce na miesto určené v pracovnej zmluve alebo na miesto, kde prácu vykonával bez akéhokoľvek ospravedlnenia, napriek tomu bol vyzvaný listom zo dňa 27. 03. 2012, 12. 04. 2012 a 14. 04. 2012. Navrhovateľ napriek tomu, že tvrdil, že prácu bude vykonávať len na mieste v lome H., do práce nechodil a bol upozorňovaný na absenciu.

Okresný súd poukázal tiež na rozpor v tvrdeniach navrhovateľa, ak tento uvádzal, že jeho pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 30. 04. 2012, napriek tomu nastúpil do práce 01., 02. a 03. 05. 2012.

Naviac na strane zamestnávateľa neboli preukázané prekážky v práci, pre ktoré navrhovateľ do práce nemohol chodiť, naopak bolo preukázané, že mu bola pridelovaná práca v mieste výkonu lome F. napriek tomu, že bol vyzvaný na nástup do práce do tejto nechodil a pokiaľ bol vyslaný na pracovnú cestu, bolo to v súlade s podmienkami dohodnutými v pracovnej zmluve. Za vykonanú prácu za mesiac apríl 2012 bola navrhovateľovi riadne vyplatená mzda, o čom svedčí mzdový výpis za rok 2012. Súd mal za to, že navrhovateľ nemá nárok na náhradu mzdy za prekážky v práci na strane navrhovateľa, ktoré neboli žiadnym spôsobom preukázané, v uvedenom období prebehla u zamestnávateľa organizačná zmena, napriek ktorej navrhovateľ mal naplánované zmeny, ktoré nevykonával. Súd preto poukázal na to, že pokiaľ navrhovateľ mal záujem vykonávať prácu, táto mu bola pridelovaná, bol vyzvaný, mal sa do práce dostaviť, navyše keď vyslovil nesúhlas s pracovnou cestou. Navrhovateľ teda konal v rozpore s tým čo uvádzal a do práce nechodil ani počas plynutia výpovednej doby tak ako mal, keďže v máji odpracoval iba 22,5 hod. a v júni do práce vôbec neprišiel. Vzhľadom na uvedené návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ, z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), b), c), f)

O. s. p.. Namietal najmä to, že okresný súd vo svojom rozhodnutí neodôvodnil, prečo dôkaz navrhovaný žalobcom - výsluch svedka p. P., nebol vykonaný a to ani napriek tomu, že pojednávanie bolo práve z dôvodu neprítomnosti uvedeného svedka odročené. Odôvodnenie rozsudku sa obmedzuje len na nekritické prevzatie tvrdení právneho zástupcu žalovaného, pričom neberie do úvahy žiadne logické argumenty žalobcu. Už len samotné tvrdenie o výzve určenej žalobcovi na nástup do práce, na ktorú vo svojom odôvodnení poukazuje prvostupňový súd, je zavádzajúce. Žiadna listina predložená žalovaným neobsahuje výzvu na nástup do práce v mieste určenom v pracovnej zmluve alebo v mieste, kde prácu vykonával. Výzva zo dňa 27. 03. 2012 bližšie nešpecifikovaná smerovala k nástupu do práce na žalovaným ponúkané tzv. „vhodné“ pracovné miesto. Rozsudok preto považuje za nepreskúmateľný, čím mu prvostupňový súd odobral možnosť konať pred súdom.

Naviac namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nakoľko nevykonal žalobcom navrhovaný výsluch vedúceho zamestnanca p. P., ktorý v kritickom období jednal so žalobcom, podľa tvrdenia žalobcu mu dával pokyny, aby sa do práce v predmetnom čase nedostavoval, nakoľko došlo k zrušeniu jeho pracovného miesta a pod. Jeho výsluch preto naďalej považuje za nevyhnutný.

Okresný súd vychádzal pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak neaplikoval ust. § 76 ods. 2 Zákonníka práce, v dôsledku čoho mu nepriznal nárok na odstupné. Rovnako sa nestotožňuje s tvrdením súdu, že na strane zamestnávateľa neboli preukázané prekážky v práci. Práve rozhodnutie o organizačných zmenách, ktorým bolo pracovné miesto zrušené a opakované nezákonné nariadenie zmeny miesta výkonu práce, či následné neprideľovanie práce preukazujú skutočnosť existencie „iných“ prekážok v práci na strane zamestnávateľa.

Za zmätočný a nepreskúmateľný považoval aj výrok o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia, keď nie je jasné, z akej sumy bola vypočítaná hodnota jedného úkonu právnej služby. Nepovažoval za účelné trovy konania uplatnené za pojednávanie konané dňa 25. 09. 2014 a 24. 02. 2015, keď trovy týchto konaní vznikli iba zavinením žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne. Pokiaľ navrhovateľ považuje za vadu konania nevykonanie dôkazov výsluchom svedka p. N., je potrebné uviesť a zdôrazniť, že navrhnutie vypočúť ako svedka bolo návrhom dôkazného prostriedku úplne mimo predmetu tohto súdneho konania, keď sa tento mal vyjadriť k finančným záležitostiam medzi navrhovateľom a svedkom, kde absentuje akákoľvek relevantnosť dôkazu k predmetu konania a akákoľvek pasívna legitímácia, resp. jeho možnosť vôbec sa k tomu relevantne vyjadriť z pozície tretieho subjektu pasívne legitimovaného v tomto súdnom konaní o nárokoch z pracovnoprávneho vzťahu. Naviac súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy, z množstva vykonaných listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise mal prvostupňový súd za preukázané všetky skutočnosti významné pre zistenie, či navrhovateľovi vznikol nárok na odstupné a nárok na náhradu mzdy z titulu prekážok v práci alebo nie. Keďže navrhovateľ sa súdnou cestou nedomáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, jeho pracovný pomer sa platne skončil výpoveďou po uplynutí výpovednej doby. V dôsledku uvedeného preto navrhovateľovi nevznikol nárok na odstupné, čo prvostupňový súd správne posúdil. Žiadnym spôsobom navrhovateľ nepreukázal ani existenciu prekážok v práci na strane zamestnávateľa, naopak v súdnom spise sa nachádzajú listiny preukazujúce, že bol vyzývaný navrhovateľ na nástup do práce, mal naplánované pracovné zmeny, ktoré za neho napokon odpracovali iní zamestnanci, keďže navrhovateľ sa na pracovisko neospravedlnene nedostavoval. Rozhodnutie o organizačných zmenách nie je totiž prekážkou v práci v zmysle § 142 Zákonníka práce a nemôže byť za takúto prekážku nijako považované. Ohľadne uplatňovaných nárokov zo strany navrhovateľa by nič nezmenilo ani dokazovanie navrhnuté navrhovateľom vypočutím svedka p. P., ak ho navrhovateľ žiadal vypočúť ku skutočnosti, že mal údajne vyplácať „mzdu“ navrhovateľovi z vlastného účtu, čo vôbec nebolo predmetom súdneho konania.

Pokiaľ ide o priznanie náhrady trov konania zdôraznil, že základná sadzba tarifnej odmeny, t. j. plnenie požadované navrhovateľom, bolo 872,98 Eur náhrady mzdy titulom prekážok v práci a 872,98 Eur titulom odstupného, teda spolu vo výške 1 745,96 Eur. Navrhovateľ prvýkrát upresnil petii žaloby na prvom pojednávaní vo veci dňa 25. 03. 2014. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu ust. § 212 ods. 1 O. s. p. viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním veci a oboznámením sa s obsahom spisu a so všetkými podaniami doručenými účastníkmi konania do spisu aj v priebehu odvolacieho konania dospel k záveru, že okresný súd dostatočne zistil skutkový stav, vec správne skutkovo aj právne posúdil a vo veci správne rozhodol. Navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti ani dôvody, ktoré by boli významné a odôvodňovali by iné, resp. také rozhodnutie, na základe ktorého by súd mal povinnosť rozhodnutie okresného súdu zmeniť, prípadne ho zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

Okresný súd návrhu navrhovateľa nevyhovel argumentujúc, že nárok navrhovateľa, či už na náhradu mzdy za mesiac marec a apríl roku 2012, ako aj nárok na odstupné nepovažoval za dôvodný. Odvolací súd sa stotožňuje s vysloveným právnym záverom súdu prvého stupňa uvedeného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého v prípade nároku na odstupné došlo k ukončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi konania výpoveďou, ak žiadosť navrhovateľa o ukončenie pracovného pomeru dohodou v zmysle ust. § 76 ods. 2 Zákonníka práce bola zamestnávateľovi doručená už počas plynutia výpovednej doby, keď zároveň nepreukázal, pokiaľ zásielku doručoval poštou a nie priamo na pracovisku, že odporca svojim konaním alebo opomenutím zmaril jej doručenie. Zo strany zamestnávateľa nedošlo k odmietnutiu prijatia písomnosti navrhovateľa, ani k vráteniu odosielajúcemu zamestnancovi ako nedoručiteľnej písomnosti a zároveň navrhovateľ ničím nepreukázal, že by zamestnávateľ svojim konaním alebo opomenutím doručenie tejto písomnosti zmaril. Zamestnávateľ poštovú doručenkú riadne prevzal a to dňa 09. 05. 2012, teda už počas plynutia výpovednej doby.

Pokiaľ ide o ďalší nárok navrhovateľa a to náhradu mzdy v tomto rozsahu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 6, 3 až 6 odsek, v ktorom odôvodnení okresný súd podrobne odôvodnil, na základe ktorých skutočností nárok na náhradu mzdy u navrhovateľa nie je dôvodný.

Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zamerlal len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd, prvostupňový súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Ak navrhovateľ namieta nedostatočné vykonanie dokazovania výsluchom svedka p. Murgaša, až na pojednávaní dňa 25. 09. 2014 bola odporcovi uložená povinnosť zabezpečiť účasť svedka p. P., ktorý v konaní nebol následne vypočutý, nakoľko u odporcu nepracuje, preto tento nemohol zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní. Až na pojednávaní dňa 11. 06. 2015 navrhovateľ uviedol, že na jeho výsluchu trvá s tým, že by sa mal vyjadriť ku skutočnostiam, a to k spôsobu jednania ako vedúci zamestnanec k svojim podriadeným, k doručovaniu a preberaniu pošty a zároveň ku skutočnosti, že navrhovateľovi dával telefonický pokyn, aby sa v mesiaci apríl 2012 nedostavil na pracovisko, keďže navrhovateľ tvrdil, že dostával pokyny, že má ostať a čakať doma na pokyny. Odporca už na tomto pojednávaní namietal výsluch tohto svedka, keď konštatoval, že sa nebude vedieť vyjadriť k doručovaniu, keďže sa doručovalo zo sídla spoločnosti. Pokiaľ ide o jednanie zo zamestnancami, uvedené nie je predmetom daného konania. Na pojednávaní dňa 22. 09. 2015 okresný súd zamietol výsluch svedka P. P., ktorý sa mal podľa tvrdenia navrhovateľa vyjadriť k (ne)možnosti doručovania na pracovisku, pokynom na zdržiavanie sa mimo pracoviska, neprideľovanie práce, čestné vyhlásenie, doručenie súdu, žalovaným vyplácanie mzdy zo súkromného účtu vedúceho zamestnanca a pod.

Pokiaľ ide o otázku doručovania na pracovisku, táto nebola v priamom vzťahu k predmetu konania, ak zo strany navrhovateľa došlo k doručovaniu jeho žiadosti v zmysle § 76 ods. 2 Zákonníka práce poštou. Ohľadne nepridelenia práce, či dávania pokynov na zdržiavanie sa mimo pracoviska, taktiež nešlo o vyjadrenia, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybňovali listinné dôkazy týkajúce sa výziev zamestnávateľa na dostavenie sa navrhovateľa ako zamestnanca na pracovisko. K uvedenému vykonal okresný súd dostatočné dokazovanie, ktoré i odôvodnil výslovne na str. 6 v 4 až 6 odseku. Okresný súd mal preto v tejto skutkovej otázke dostatok dôkazov, na základe ktorých pristúpil k ich vyhodnoteniu a následnému vyvodeniu právneho záveru, podľa ktorého zo strany zamestnávateľa k „iným“ prekážkam v práci v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce nedošlo. Ak ďalej navrhovateľ mal za to, že výsluch svedka je dôležitý z dôvodu vyplácania mzdy zo súkromného účtu vedúceho zamestnanca, uvedené nemá žiadny právny súvis s predmetom konania, či už s nárokom na náhradu mzdy, resp. s nárokom na odstupné. I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd preto uzatvára, že navrhovateľovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, ak by výpoveď svedka nič nemenila na zistenom skutkovom stave okresným súdom, na základe ktorého následne dospel k skutkovým zisteniam a z nich vyvodil právny záver o nároku navrhovateľa, ktorý nie je daný. Uvedené nespochybňuje ani to, že v konaní nebol vypočutý konateľ odporcu, ak výsluch účastníka konania je len jedným z viacerých dôkazných prostriedkov a súd rozhoduje o tom, ktorý z dôkazov bude vykonaný.

K výzve odporcu adresovanej navrhovateľovi zo dňa 27. 03. 2012 i odvolací súd uvádza, že v predposlednom odseku tejto výzvy zamestnávateľ, teda odporca, výslovne vyzval navrhovateľa, aby si svoje pracovné povinnosti zamestnanca plnil a do práce nastúpil, pričom poukázal práve na tvrdenia navrhovateľa, ktorý v liste zo dňa 15. 02. 2012 zamestnávateľovi oznámil, že „po ukončení PN nastúpi na zmluvou dohodnuté miesto výkonu práce“, teda nešlo o „vhodné“ miesto výkonu práce, ale to, ktoré bolo dohodnuté v pracovnej zmluve. Zároveň bol upozornený na porušovanie pracovnej disciplíny. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa v odvolaní, podľa ktorého táto listina len informuje navrhovateľa o organizačných zmenách. Na vyššie uvedenom právnom závere nemení nič ani to, že zamestnávateľ, teda odporca, opätovne poukázal v predmetnej výzve na to, že pracovné miesto navrhovateľa bolo ku dňu 29. 02. 2012 zrušené. Rozhodnutie o organizačných zmenách nie je prekážkou v práci v zmysle § 142 Zákonníka práce a nemôže byť za takúto prekážku nijako považované. Naopak v spise sa nachádzajú listiny preukazujúce, že odporca navrhovateľa vyzýval na nástup do práce, tento mal naplánované pracovné zmeny, ktoré za neho napokon odpracovali iní zamestnanci, keďže navrhovateľ sa na pracovisko neospravdlnene nedostavoval.

Na vyššie uvedených skutkových zisteniach okresným súdom by nič nemenilo ani dokazovanie navrhnuté vypočutím svedka p. E. ktorý sa mal okrem iného vyjadriť aj k finančným záležitostiam medzi navrhovateľom a svedkom, kde absentuje akákoľvek relevantnosť dôkazu k predmetu konania.

Na záver preto odvolací súd konštatuje, že skutkový stav zistený okresným súdom bol zistený dostatočne, ustálený na základe vykonaných dôkazov, ktoré z hľadiska vierohodnosti na seba nadväzovali, vzájomne sa logicky dopĺňali a tak vytvorili obraz reálneho skutkového stavu. Prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, tieto správne vyhodnotil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

Okresný súd vecne správne rozhodol i o náhrade trov konania, ak trovy konania priznal v súlade s § 13a ods. 1 písm. a), c), d) a § 16 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „vyhláška“), keď v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky za tarifnú hodnotu považoval výšku peňažného plnenia určenú pri začatí poskytovania právnych služieb, keď odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za úkony právnej služby uvedené v ust. § 13 vyhlášky. Plnenie požadované navrhovateľom bolo vo výške titulom náhrady mzdy za mesiac marec 2012 458,66 Eur s prísl., za mesiac apríl 2012 vo výške 392,60 Eur s príslušenstvom a titulom odstúpeného vo výške 785,20 Eur s príslušenstvom. Spolu tak nárok navrhovateľa predstavoval sumu 1 745,96 Eur, s tým, že navrhovateľ upresnil petít žaloby na prvom pojednávaní vo veci dňa 25. 03. 2014. Okresný súd preto pristúpil k vyčísleniu trov právneho zastúpenia v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a súčasne dôvodne priznal navrhovateľovi náhradu trov konania, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia, pri počte úkonov 11 a štvrt' úkonu v zmysle vyhlášky, ktoré presne v odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd špecifikoval. Zároveň zdôraznil, že uvedené úkony považoval za účelne vynaložené, súvisiace s predmetom konania, k čomu odvolací súd dopĺňa, že takto účelne vynaložené trovy konania boli i úkony napadnuté v odvolaní navrhovateľa, a to účasť na pojednávaní dňa 25. 09. 2014 a dňa 24. 02. 2015. Pokiaľ ide o pojednávanie konané dňa 25. 09. 2014, nebolo odročené len z dôvodu, že žalobca nemohol presne vyčíslit' výšku svojho nároku a zo zápisnice o pojednávaní v uvedený deň je jednoznačne preukázané, že pojednávanie bolo odročené aj z dôvodu, že odporcovi bola uložená povinnosť predložiť poštovú knihu o preberaní zásielok za obdobie od 20. 04. 2012 do 09. 05. 2012 a súčasne sa mal navrhovateľ osobne zúčastniť nasledujúceho pojednávania, nakoľko v uvedený deň na pojednávaní nebol prítomný. Pokiaľ ide o pojednávanie dňa 24. 02. 2015, ani tohto sa navrhovateľ nezúčastnil s tým, že sám právny zástupca navrhovateľa sa na predmetnom pojednávaní zaviazal písomne doručiť žiadosť jednak o zmenu petítu návrhu s odôvodnením, ako aj o čiastočnom späťvzátí, keďže ide o inú sumu. Nie je preto pravdou, že predmetné pojednávanie bolo odročené len z dôvodu nemožnosti zabezpečenia svedka odporcom. Keďže žiadny z dôvodov uvádzaných v odvolaní týkajúcich sa priznaných trov prvostupňového konania nebol dôvodný a trovy konania súvisiace s odročením pojednávania dňa 25. 09. 2014 a 24. 02. 2015 nevznikli iba zavinením odporcu, nemožno sa stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že uvedené trovy konania nie je možné považovať za účelne vynaložené na uplatňovanie, resp. bránenie práv odporcu. Vzhľadom na uvedené i rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania je v celom rozsahu vecne správne, preto odvolací súd aj v tomto rozsahu rozsudok okresného súdu potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný odporca, a preto mu súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby vo výške 81,33 Eur v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky + režijný paušál vo výške 8,39 Eur v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky + 20 % DPH vo výške 17,94 Eur v zmysle

§ 18 ods. 3 vyhlášky. Uvedené trovy právneho zastúpenia spolu predstavujú sumu 107,66 Eur, ktoré trovy konania je navrhovateľ povinný nahradiť odporcovi v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. do troch dní.

Odňatie možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu, ktorá je z hľadiska Občianskeho súdneho poriadku významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípade s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom spravidla vždy účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práv oproti druhej strane v spore. Vady spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia ako dôsledok rozhodnutia absencie niektorej jeho podstatnej časti. Zakladajú

nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti, v prípade úplne chýbajúceho skutkového stavu a právneho posúdenia veci, ale rovnako aj diametrálnou rozpornosťou výroku rozhodnutia z jeho dôvodmi a napokon aj vecnou rozdielnosťou medzi vyhláseným rozhodnutím a jeho písomným vyhotovením. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho, nemá svoje právne opodstatnenia, a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu.

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní.

Pokiaľ ide o námietku nevykonania navrhnutých dôkazov je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. (viď napr.

R 37/1993, R 6/2000). Z uvedených hľadísk preto nevykonanie dôkazu výsluchom svedka nemožno považovať za vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.. Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 ods. 3 O. s. p.). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná, napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné, nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. K uvedenej námietke navrhovateľa je preto vhodné dodať, že súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že prípadne nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo o sebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia. Uvedené však v prejednávanej veci nebolo dané, nakoľko okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy vecne správne.

Vysvetlenie dôvodov pre nevykonanie navrhnutých dôkazov posilňuje presvedčivosť rozhodnutia z hľadiska atribútov správnosti, zákonnosti i dôvodnosti. Bráni podozreniu o neprípustnom eklektickom a neopodstatnenom výbere dôkazov smerujúcich k jednostranným záverom. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu - dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. I keď nedostatky odôvodnenia rozhodnutia v hodnotení dôkazov spolu s vysvetlením dôvodov, prečo sa súd odmietol zaoberať navrhnutými dôkazmi, možno zakladať vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Neznamená to bez ďalšieho, že každý nedostatok odôvodnenia rozhodnutia automaticky zakladá jeho nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť. V každom jednotlivom prípade súd skúma intenzitu porušenia vzhľadom k odôvodnenosti rozhodnutia ako celku. V posudzovanej veci prvostupňový súd v zamietajúcom rozhodnutí neodôvodnil nevykonanie dôkazu navrhnutého navrhovateľom, teda výsluch svedka p. P., avšak uvedený nedostatok svojou intenzitou vzhľadom na ostatné dôvody rozhodnutia podľa odvolacieho súdu v danom prípade nezakladá nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť rozhodnutia ako celku, ktorá by viedla k zmätočnosti rozhodnutia a zakládala prípustnosť odvolania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p..

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.